

Hồi 1

Mặt Trời Lặn Chiếu Trên Đại Kỳ

H

oàng hôn, chưa đến hoàng hôn.

Mặt trời lặn đang chiếu trên đại kỳ.

Cán cờ màu đen, lá cờ cũng màu đen, thêu năm con chó màu trắng, một đóa hoa màu đỏ.

Đây chính là lá cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển nổi danh nhất trong giang hồ những năm gần đây.

Lá cờ Ngũ Khuyển là lá cờ của tiêu cuộc.

Trường Thanh Tiêu Cuộc ở Liêu Đông đã liên hợp với ba tiêu cuộc lớn nhất ở Trung Nguyên, làm thành một liên doanh tiêu cuộc không tiền khoáng hậu.

Lá cờ Ngũ Khuyển chính là biểu hiệu của tiêu cuộc đó.

Năm con chó trắng, tượng trưng cho năm người ...

Chủ nhân của Trường Thanh tiêu cuộc, Liêu Đông đại hiệp Bách Lý Trường Thanh.

Chủ nhân của Trấn Viễn tiêu cuộc, Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu.

Chủ nhân của Chân Oai tiêu cuộc, Phúc Tinh Cao Chiếu Quy Đông Cảnh.

Chủ nhân của Oai Quần tiêu cuộc, Ngọc Báo Khương Tân.

Còn có một vị cao thủ đệ nhất trong các tiêu cuộc Trung nguyên, tổng tiêu đầu của Chân Oai tiêu cuộc, là Càn Khôn Bút Tây Môn Thắng.

Từ lúc liên doanh tiêu cuộc ấy được thành lập đến giờ, bằng hữu hắc đạo càng lúc càng thấy khó làm ăn sinh sống.

x X x

Gió đang thổi.

Lá cờ tiêu cuộc bay phấp phật.

Lá cờ màu đen dưới ánh tà dương lóng lánh rực rỡ, năm con chó màu trắng cũng đang lóng lánh rực rỡ.

Đình Hỷ đang ngồi dưới ánh mặt trời lặn, từ xa xa nhìn lại lá cờ lớn màu đen, nét mặt của y cũng đang rực rỡ.

Y là một người rất tùy tiện, có quần áo đẹp mặc, y sẽ mặc, không có quần áo đẹp, y bèn mặc đồ rách rưới. Có rượu thịt ngon, y sẽ ăn uống thoải mái; không có, dù có ba ngày ba đêm, y cũng chẳng thấy sao cả.

Cho dù bị đói ba ngày ba đêm, y cũng còn cười được, rất ít người bắt gặp y đang nhăn nhó khó chịu.

Bây giờ y đang cười. Y cười rất tự nhiên, có lúc nheo mũi lại cười, có lúc tít mắt lại cười, có lúc còn giống như thiếu nữ trẻ môi ra cười.

Nụ cười của y không có tí gì ác ý, lại càng không có tí gì điều cợt, ác độc.

Vì vậy, y cười kiểu nào, cũng không hề bị khó coi bao giờ.

Vì vậy, những người biết y đều nói, con người của Đinh Hỷ, thật làm cho người ta mê thích, có điều, cũng không ít người hận y ... hiện tại, ít nhất cũng có năm người.

Tiểu Mã dĩ nhiên không phải là một trong năm người đó.

Tiểu Mã tên là Mã Chân, hiện tại y đang đứng sau lưng Đinh Hỷ, chỉ cần gặp Đinh Hỷ ở đâu, thường thường có thể thấy Tiểu Mã ở sau lưng y.

Bởi vì, Tiểu Mã là bạn của Đinh Hỷ, là huynh đệ của Đinh Hỷ, có lúc còn giống như con của Đinh Hỷ.

Có điều y không tùy hòa như Đinh Hỷ, cũng không làm cho người ta mê thích như Đinh Hỷ.

Cặp mắt của y lúc nào cũng mở to nhìn trừng trừng, gương mặt lúc nào cũng lộ vẻ không phục ai cả, gặp ai cũng làm như muốn tìm người ta gây lộn, không những vậy, mà bất kỳ lúc nào cũng có thể đánh lộn được.

Vì vậy, rất nhiều người gọi y là Phần Nộ Địch Tiểu Mã.

Hiện tại y xem ra rất phần nộ, cặp mắt đang mở lớn nhìn trừng trừng vào lá cờ đang bay phát phới, hai nắm tay đang nắm chặt lại, miệng thì lầm bầm mắng chửi:

- Tam dương khai thái, ngũ khuyến khai hoa, con mẹ nó thật là quỳ gì đâu, mấy con rùa đen tại sao không gọi luôn là Ngũ Khuyến phóng thí?

Đinh Hỷ vẫn mỉm cười lắng nghe.

Y đã nghe quen quá, Tiểu Mã nói chuyện, nếu không có ba chữ "con mẹ nó" trong đó, mới là chuyện lạ.

Tiểu Mã lại mắng thêm vài ba câu nữa, rồi mới nói tiếp:

- Nhưng tôi còn không hiểu được tại sao, mấy con rùa đen ấy lại không muốn làm người, mà cứ đòi làm chó.

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Bởi vì chó vốn là bạn thân của loài người, giữ nhà cho loài người, dẫn đường cho loài người.

Tiểu Mã nói:

- Chó vàng, chó mực, chó đốm cũng là chó, tại sao lại cứ nhất định đòi làm chó trắng?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì, trắng đại khái tượng trưng cho thuần khiết cao quý.

Tiểu Mã nhổ toẹt một bãi nước miếng thật mạnh xuống đất, trừng mắt nói:

- Bất kể ra sao, chó vẫn là chó, chó ý thế chủ, cặp mắt chó khinh lờn người, chó đòi không được cái tật ăn cứt, chó trắng chó đen cũng vậy.

Xem ra y đối với năm người đó không những chán ghét, mà còn hận thù, hận thù muốn chết đi được.

Bởi vì, y là một tên cường đạo, cường đạo hận bảo tiêu, dĩ nhiên là chuyện quá thiên kinh địa nghĩa.

Tiểu Mã lại nói:

- Tuy tôi là cường đạo, nhưng chuyện tôi làm không thềm dẫu chi ai, ít nhất con mẹ nó cũng không đi làm chuyện giữ nhà cho mấy tên tham quan ô lại, ác bá gian thương.

Đinh Hỷ nói:

- Chuyện bọn họ làm, tuy chẳng hay ho gì, nhưng năm người đó, bản thân họ không phải là những kẻ xấu, nhất là gã Đặng Định Hầu của Trấn Viễn.

Tiểu Mã nói:

- Hình như lần này hẳn theo áp tiêu đây.

Đình Hỷ nói:

- Chắc đúng là y.

Tiểu Mã hỏi:

- Nghe nói, y chưa bao giờ bị mất tiêu lần nào?

Đình Hỷ nói:

- Thần Quyền Tiểu Gia Cát không phải chỉ có hư danh thôi.

Tiểu Mã cười nhạt nói:

- Bất kể y là Tiểu Gia Cát hay Đại Gia Cát, lần này chắc chắn là lộn cù mèo một vòng.

x X x

Đặng Đình Hầu cưới ngựa toàn là thứ tốt, cũng như rượu của y uống phải là rượu ngon.

Kỹ thuật của y cũng giỏi như tử lượng của y vậy.

Người trong giang hồ đều công nhận, không những y là chủ nhân của một trong bốn tiêu cục lớn ở Trung Nguyên, y còn là một người biết hưởng thụ nhất, tư tưởng rộng rãi minh bạch nhất, làm việc hăng hái nhất.

Lần này, kế hoạch thành lập liên doanh là do y đề xướng ra. Thiếu Lâm Thần Quyền của y luyện đã đến tám chín phần hỏa hầu, nghe nói, võ công của Đặng Đình Hầu không dưới tứ đại trượng lão của chùa Thiếu Lâm.

Sau khi liên doanh tiêu cục đã được thành lập rồi, danh tiếng của y trên giang hồ lại càng lừng lẫy.

Bà vợ của y mỹ lệ và hiền thực, con cái của y thông minh và hiếu thuận, bạn bè của y cũng đối xử với y rất tốt.

Năm nay y mới chỉ bốn mươi bốn tuổi, chính là cái tuổi tinh lực sung túc nhất, tư tưởng chính chắn nhất của cuộc đời người đàn ông.

Cỡ hạng người như y, còn có chuyện gì đáng phải lo âu áy náy?

Có!

Có hai chuyện ...

Một trong bốn đại tiêu cục lớn nhất, lịch sử lâu dài nhất của Trung Nguyên, là Đại Vương tiêu cục, không chịu tham gia vào kế hoạch liên doanh của y ... Lão Vương thật là một kẻ ngoan cố.

- Lão này cũng như cây thương của lão ta sử dụng, vừa già vừa ngạnh, nhưng phân lượng lại nặng làm sao.

Liên doanh tiêu cục thành lập chỉ nội trong ba tháng đã bắt đầu có kết quả khả quan, lá cờ Khai Hoa Ngũ Khuyển đi đến đâu, bằng hữu hắc đạo chỉ còn nước ngồi nhìn thờ dài.

Có điều hai tháng gần đây, hàng hóa của bọn họ, lại bị mất đi hai lần, không những người bị thương, hàng cũng bị mất.

Người bị thương đều là cao thủ trong tiêu cục, hàng bị mất đều là thứ hồng hóa trị giá trăm vạn.

Hồng hóa là những món đồ kim châu tế nhuyễn, kỳ trân dị bảo, những người nhờ bảo tiêu thường thường là những người không dám cho người ta biết chuyện, vì vậy mới đem tiền đổi ra thành hồng hóa.

Bởi vì những thứ đồ này không những dễ dàng di chuyển, mà còn dễ làm thành ám tiêu, ám tiêu có nghĩa là, phía ngoài mặt trang đây những thứ đồ khác, hồng hóa thì dấu vào chỗ nào đó bí ẩn, giá trị đều lên quá trăm vạn.

Lần bảo tiêu này trách nhiệm quả thật là nặng nề, nhưng Đặng Định Hầu không hề sợ nặng nề.

Y đối với chính mình rất có lòng tin, đối với lần bảo tiêu này rất chắc ăn.

Lần bảo tiêu này, con đường đi qua, chỗ giấu đồ, đều tuyệt đối bí mật.

Y trang bày những thứ hàng hóa để ngụy trang trông rất ra vẻ, ngoại trừ có thêm vài người, không ai có thể biết được hồng hóa có giấu trong đó, lại càng không thể biết được hồng hóa giấu ở chỗ nào.

Đặng Định Hầu ngẩng đầu nhìn nhìn cây cờ lớn cắm xéo trên chiếc xe tiêu đầu tiên, gương mặt bất giác lộ ra một nụ cười đắc ý.

Lá cờ lụa màu đen, cán cờ làm bằng thép rỗng, hồng hóa trị giá trăm vạn lượng đều giấu hết trong đó.

Trừ bọn họ năm người ra, bí mật ấy không có người thứ sáu nào biết đến.

Xe chạy rầm rầm, ngựa hí vang rân, gió hú.

Gió thổi theo bóng hoàng hôn lại, thành quách bên Bảo Định Phủ đã thấy lấp ló ở xa xa.

Lão Triệu đang đi theo hộ vệ cây cờ thờ phào một hơi, chỉ cần đến được Bảo Định, chuyến tiêu này xem như đã giao được xong hàng.

Nghĩ đến bữa nhậu tại Bảo Định Phủ, mấy mụ đàn bà, tối nay mình có thể vui sướng thỏa thích một phen được rồi.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe ầm lên một tiếng, lão Triệu thấy trước mặt tối sầm lại, người ngựa té xuống một cái hố sâu, cỗ xe lão đang bảo vệ cũng đổ xuống theo, ngã vào người lão, càng xe tâu xảo đánh vào giữa hai đùi.

- Lần này là xong rồi.

Lão Triệu co rúc người lại, muốn mửa mà chẳng mửa ra được gì, đau quá gập cả người lại.

Chính cùng lúc đó, trong khu rừng bên cạnh cây cối bỗng nhiên đổ ập xuống, có cây đổ xuống trên lưng, có cây đè xuống trên người bọn bảo tiêu.

Đội ngũ đang bày chỉnh tề bỗng nhiên biến thành rối loạn lung tung, người té ngựa ngã ra ngổn ngang.

Đặng Định Hầu xoay người tìm cương lại, đang tính dục ngựa chạy về phía trước để bảo vệ tiêu xa và cây cờ, trong bụi đã có ba điểm sáng lạnh bắn ra, trúng vào hông ngựa.

Tuy y đang cưỡi một con thiên lý lương câu đã quen được huấn luyện, con ngựa đau quá chịu không thấu, hí lên một tiếng, chồm hai vó trước lên.

Y đang tính bỏ chân ra phóng xuống, con ngựa đã chảy như bay về phía trước, nhảy qua đám cây, xông ra ngoài mười mấy trượng.

Đội đến lúc y bỏ chân ra được khỏi yên ngựa, tung người lên cao, trong bụi cây lại có một sợi dây dài bay ra, quấn lấy cây cờ trên chiếc xe bị đổ xuống hố, chỉ nghe vù lên một tiếng, cây cờ lớn màu đen đã bị dây thừng cuốn lấy lôi lên lại đằng sau.

Người của Đặng Định Hầu tuy đang bay lên, trái tim của y thì chìm xuống dưới.

Những tay tiêu sư theo xe la lớn lên:

- Mau bảo vệ tiêu xa, đừng trúng phải kế điệu hổ ly sơn của địch nhân!

Những tay tiêu sư lão luyện đều biết rằng, cờ bảo tiêu tuy bị cướp đi cũng hơi ê mặt, tiêu xa mà bị cướp lại là chuyện rất nghiêm trọng.

Dĩ nhiên là phải bảo vệ tiêu xa trước, rồi đoạt cờ bảo tiêu lại sau.

Đặng Định Hầu nhìn những tay tiêu sư lão luyện ấy, muốn ói cả máu ra.

Trong lùm cây, thấp thoáng có bóng người, hình như còn đang cười ra tiếng.

Đặng Định Hầu phóng xiêng người, chiêu Nhữ Yển Đầu Lâm, nhấp nhô hai lượt đã tung lại đó.

Đệ tử Thiệu Lâm tuy sở trường không phải là khinh công, nhưng khinh công của y không kém cỏi tí nào.

Có điều đợi đến lúc y tung người lại, trong lùm cây chẳng còn thấy bóng dáng người nào ở đó.

Trên cây cổ thụ có bảy cây kim găm vào một mảnh giấy:

- Tiểu Gia Cát hôm nay đã biến thành Tiểu Trư Ca, con mẹ nó, đả ngựa quá.

Hoàng hôn, đã hoàng hôn.

Ánh mặt trời tà chiếu trên hoang dã, trong buổi chiều thu trên xứ bắc.

Xa xa hình như có tiếng người đang cười lớn, tiếng cười truyền lại, phảng phất có một lá cờ lớn màu đen đang nghênh gió thổi phần phật.

Đặng Định Hầu nắm chặt hai nắm tay, lắng nghe hồi lâu, rồi mới thở ra một hơi dài:

- Đây là hạng người nào? Hạng người nào lại có bản lĩnh cao cường như vậy?

x X x

Ngũ Khuyển Khai Hoa, lá cờ tung bay quyện gió.

Tiểu Mã một tay cầm cây cờ lớn, đứng trên lưng ngựa bằng một chân, đứng vững như Thái Sơn.

Con ngựa này là thứ lương câu, chạy bon bon thân tốc như mũi tên.

Tiểu Mã ngẩng mặt lên lớn tiếng nói:

- Tiểu Gia Cát hôm nay biến thành Tiểu Trư Ca, con mẹ nó, thật là đả ngựa.

Y còn chưa cười xong, dưới bụng ngựa bỗng có bàn tay thò ra, nắm lấy bàn chân của y xoay một cái.

Tiểu Mã lộn trong không trung hai vòng, té ngò xuống đất, cây cờ trên tay chẳng còn thấy đâu.

Cây cờ đã nằm trong tay Đinh Hỷ, ngựa đã chậm vó lại, Đinh Hỷ đang ngồi trên lưng ngựa nhìn y cười hì hì.

Tiểu Mã sờ sờ mũi, cười khò hỏi:

- Anh làm gì vậy?

Đinh Hỷ mỉm cười nói:

- Chẳng qua muốn giáo huấn chú một chút, nhắc chú đừng có đắc ý quá quên đi cả mọi chuyện.

Tiểu Mã đứng dậy, cúi gầm đầu, y muốn nổi nóng lên mà không dám, y còn làm như muốn bật khóc cả lên, xem ra có phải là "Phần Nộ Địch Tiểu Mã" gì nữa đâu, phải là "Khả Lân Địch Tiểu Lư Tử" mới đúng.

Đinh Hỷ hỏi:

- Chú muốn khóc?

Tiểu Mã trề môi, không nói gì.

Đinh Hỷ nói:

- Người nào muốn khóc thì không có rượu uống.

Tiểu Mã cắn chặt môi lại, rớt cuống cũng mở miệng ra hỏi:

- Còn người không khóc thì sao?

Đinh Hỷ nói:

- Người không khóc thì theo ta lại Bảo Định uống rượu.

Tiểu Mã hỏi:

- Có thể uống được bao nhiêu?

Đinh Mã nói:

- Hôm này phá lệ, có thể uống mười cân.

Tiểu Mã bỗng nhiên hô lên một tiếng, nhảy dậy, búng người lên không trung, bàn tay của Đinh Hỷ đã chờ đó.

Hai người lập tức hỷ hỷ hả hả trên lưng ngựa, xô qua xô lại, cười vang cả lên.

Kiện mã chạy như bay về phía trước, tiếng cười dần dần đi xa, cây cờ trên ngựa tung bay phàn phật trong gió.

Bấy giờ tia sáng cuối cùng của một ngày đang chiếu trên lá cờ đen bỗng tắt phụt, rồi màn đêm thình lình bao trùm xuống vạn vật, lá cờ đen không còn thấy bóng dáng ở đâu.

- - - o O o - - -